

Brejning, og som de for det andet ikke kunne administrere fornuftigt og godt som Filial fra et langt borte liggende Sted. Her maa den fornuftige Løsning være den, at disse Ejendomme, disse Afdelinger af Brejning-Anstalten, gaa over til den anden Institution, nemlig Gamle Bakkehus og Ebberødgaard, og det er meget glædeligt, at der er kommet en Overenskomst i Stand mellem de to Institutioner om en saadan Overdragelse, en Overenskomst, paa hvis Grundlag det foreliggende Lovforslag da har kunnet udarbejdes. Thi derved betinges den fornuftige Afgrænsning mellem de to Institutioners Virkeomraade, derved betinges det, som vel faktisk allerede nu finder Sted, men som vil faa en bestemt Lovhjemmel ved Lovforslagets § 9, ogsaa saaledes som den er vedtagen af Folketinget, nemlig at Anstalten i Brejning nærmest beregnes paa aandssvage fra Jylland, Anstalten paa Gl. Bakkehus og Ebberødgaard nærmest paa aandssvage fra Øerne.

Den anden Hovedmangel ved den nuværende Tilstand er den, at der er en saa uensartet Administration af de to Institutioner, som Tilfældet er, og at disse Bestyrelser vistnok have en større Uafhængighed af den centrale Myndighed, altsaa Ministeriet, end rigtigt og tilraadeligt. Disse Institutioner fyldestgøre jo nemlig Statsøjemed og modtage en saa væsentlig Statsunderstøttelse, at Staten ogsaa har Ret til et indgribende og effektivt Tilsyn. Jeg finder, at selve den Maade, hvorpaa denne Omorganisation af Bestyrelsesforholdet i de to Institutioner er ordnet ved Lovforslaget, i alt væsentligt er upaa-ankelig. Der er ogsaa med Hensyn til den ene Anstalt, som for Tiden har en anden statutmæssig Ordning af dette Forhold, taget det skønssomme og hensynsfulde Forbehold, som man nødvendig maatte tage over for en Institution, hvis bestaaende Bestyrelse har virket saa heldig, som den i en lang Aarrække har gjort. Og med Hensyn til den anden Del af disse organisatoriske Bestemmelser, nemlig Ministeriets Beføjelser, mener jeg ogsaa, i Henhold til hvad jeg bemærkede, at det i og for sig er rigtigt, at de skærpes og forøges saa betydeligt, som Tilfældet bliver efter § 8.

Den 3die Ulempe ved den bestaaende Tilstand er Anstaltens økonomiske Forhold, og med Hensyn til dem tilsigter Lovforslaget 2 Rækker af Foranstaltninger, som forhaabentlig ville kunne bidrage til at bringe disse til en Ordning, som kan svare Regning. Den ene finansielle For-

anstaltning, som Lovforslaget søger at lette, er den, som skal muliggøre Overgangen af de Ejendomme paa Sjælland, som tilhøre Brejning, til Gamle Bakkehus og Ebberødgaard, og som ogsaa af Bestyrelsen for disse Anstalter er gjort til en Betingelse, for overhovedet at gaa ind paa Transaktionen og paa at afgive en saa stor Del af dens hidtil hjemlede Myndighed, som de organisatoriske Regler kræve. Jeg vilde ønske, at der ved Lovforslaget kunde være opnaaet noget mere for Gamle Bakkehus og Ebberødgaard, end Tilfældet har været. Det har fra Statrevisionens Side været fremhævet, at denne Institution burde støttes ved Laan fra Statskassen til forskellige Øjemed paa samme Maade, som de Kellerske Anstalter, altsaa Brejning-Anstalten blive det. Men dette sker jo kun for en ringe Del, nemlig med Hensyn til de 120,000 Kr., som laanes den af Statskassen, idet den nemlig faar dem til aarlig Rente af $3\frac{3}{4}$ pCt. For saa vidt angaar den større Del af det Laan, som den maa have for at kunne effektuere Overtagelsen og Ordningen af de dermed forbundne Prioritetsforhold, nemlig Millioner, faar den kun Statskassens Garanti derfor, og den henvises til at opnaa Laanet ad anden Vej. Der er nu ikke Tvivl om — og det er ogsaa udtalt i Bemærkningerne —, at dette bliver dyrere, end om Staten laante. Det vil ikke kunne faas til $3\frac{3}{4}$ pCt., men kun til højere Rente, som vil komme til at tynde ikke lidet paa Institutionens aarlige Budget. Men her har formodentlig en højere Nødvendighed gjort sig gældende, Bestyrelsen er jo ogsaa gaaet ind paa denne mindre gunstige Ordning, og der er derfor ikke andet at gøre fra deres Side, som nære det Ønske, at der maatte vises lige Skel mod begge Anstalter, end at slaa sig til Ro.

Det andet vanskelige Punkt i de bestaaende Institutioners Økonomi er jo de aarlige Driftsudgifter. Det er nemlig givet, at Institutionerne ikke kunne arbejde saaledes, at der i Længden frembringes Balance, uden at Forholdene undergaa nogen Forandring. Vanskeligheden ligger, som ogsaa den højtærede Minister berørte, i den Betaling eller det Vederlag, som erholdes af de uformuende, der jo udgøre det allerstørste og overvejende Flertal. Betalingen er kun for de skolesøgende og Asylisterne 600 Kr. aarlig; for de arbejdsføre er den derimod sat til 400 Kr., idet man der har gjort en Beregning over Værdien af deres Arbejdsevne og Udbyttet af deres Arbejde, som aldeles ikke slaar til.